

Rotterdam in the House #2

Ronald Tukker

Voorwoord

Als je dit leest heb je een stukje geschiedenis in handen. Er zijn veel boeken geschreven over de Nederlandse housegeschiedenis, maar de Rotterdamse scene is daarin veelal onderbelicht gebleven. En dat terwijl de Rotterdamse invloed nu juist de Nederlandse housescene een paar ballen gaf. Wat er ook uit Rotterdam komt, het heeft altijd wel een ruw randje. Je kunt je er aan snijden, en dan proef je de smaak van roestig metaal. De smaak van de schepen, de containers en van het zweet dat van het dak van de Energiehal naar beneden druipt. Dat randje zit in ons DNA en dat geven we graag door. Als je de geschiedenis kent en vervolgens naar de muziek luistert die vandaag gemaakt wordt, dan weet je wat ik bedoel. Om beter te begrijpen wat dat DNA is en hoe het functioneert moet je eens gaan praten met Rotterdamse artiesten. Dat is precies wat Ronald Tukker doet met zijn "In The House" serie. Hij graaft als een archeoloog in de geschiedenis en vertelt namens de artiesten de verhalen die veelal nog niet eerder opgeschreven waren. Gewapend met een memo-recorder en een ongekende passie voor de scene stelt hij de juiste vragen om de beste verhalen boven water te krijgen. Hij is niet op zoek naar sensatieverhalen over geld, seks en drugs, maar krijgt ze waarschijnlijk ongevraagd toch. Want dit is Rotterdam, en daar zeggen we wat we willen. Dit maakt "Rotterdam In The House" zoals de scene zelf: ruw en oprecht met een scherp randje, al is het in dit geval van papier.

Maurice "Poing" Steenbergen

3 Steps Ahead

Peter-Paul Pigmans is één van de meest legendarische hardcore-producers aller tijden. Hij produceerde onder namen als The Illegal Alien en The Ender, maar zijn grootste successen boekte hij als 3 Steps Ahead. Startpunt van het enorme succes van 3 Steps Ahead waren de EP's Step 1, Step 2 & Step 3. Deze drie platen werden relatief kort na elkaar uitgebracht, allen in het jaar 1994.

Hardcore-pionier Rob Fabrie werkte op de eerste EP (Step 1) samen met Peter-Paul. Op de A-kant van de plaat staan twee tracks, waar zij samen aan werkten: This is the Thunderdome en Motherfuckers You're Gonna Die. Voor de B-kant produceerden beide mannen een solotrack. Op Step 2 stonden weer vier tracks, deze keer namen beide mannen twee solotracks voor hun rekening. Al snel zouden de wegen van Peter-Paul en Rob scheiden. Ze gingen beide solo verder. Rob Fabrie onder de naam Waxweazle en Peter-Paul als 3 Steps Ahead. De plaat Step 3 bevat dan ook drie tracks van de hand van Peter-Paul. De trilogie EP's werd al snel zeer populair onder hardcore-liefhebbers.

Peter-Paul begon op te treden met zijn muziek en gaf keer op keer spraakmakende optredens. Zo trad hij op in glinsterende pakken, waaronder een goudkleurig pak. Verder pakte hij regelmatig de microfoon om live het publiek verder op te zwepen met zijn zang. Op zijn meest spraakmakende optreden was hij gehuld in een shirt dat half Feyenoord-shirt en half Ajax-shirt was. Het tekent de artiest, die altijd een boodschap van eenheid en verbroedering verkondigde. Op zijn album Most Wanted & Mad uit 1997 stond dan ook een track met de titel Gabbers Unite.

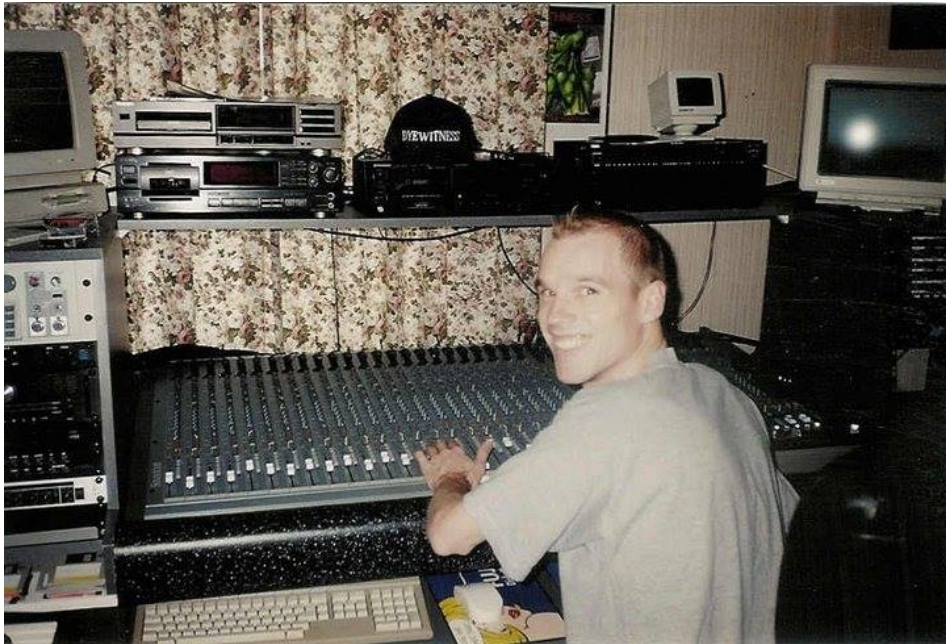
Zijn grootste succes boekte 3 Steps Ahead met de single Drop It, die verscheen in 1996. Op de track combineert hij een commercieel geluid met de harde beats uit de underground. In hetzelfde jaar kwam hij met de snelle, stevige track Hakkûh. Een andere opvallende track kwam uit in 1998. Peter-Paul coverde daar de Rolling Stones-song Paint It Black en voorzag het van een pittig gabbersausje. De zang deed hij zelf. Peter-Paul trad op tijdens diverse grote feesten, zoals Thunderdome 1996 en Global Hardcore Nation in 1997. Zijn optreden in de F.E.C. in Leeuwarden op Thunderdome 1996 ziet men nog altijd als zijn beste optreden ooit. Een tweede album kwam uit in het jaar 2000 en was getiteld Junkie 4 Life. De cd-hoes was van een zilverkleurig spiegelend materiaal gemaakt, zodat het net leek alsof je zelf de junkie was.

Het jaar 2000 bleek een emotioneel jaar voor Peter-Paul te worden. Vlak voor de release van zijn tweede album werd er namelijk hersenkanker bij hem geconstateerd. De klap van de diagnose was natuurlijk enorm.

Op zaterdag 22 juli 2000 trad Peter-Paul voor het laatst op tijdens het ID&T-feest Hardcore Resurrection in Utrecht. Aan het eind het jaar werd zijn tweede kind geboren. In 1998 was hij vader geworden van dochter Lara Jill. In december 2000 werd zijn zoon Ender Jamie geboren. De naam Ender had Peter-Paul uit het boek Ender's Game van auteur Orson Scott Card, waarin het karakter Ender Wiggins voorkomt. Hetzelfde karakter waarop zijn alter ego The Ender was geïnspireerd.

Jarenlang vocht Peter-Paul tegen zijn ziekte. In juli 2003 werd er voor hem een benefietfeest georganiseerd. De opbrengst zou ten goede gaan komen aan een behandelingstraject. Vele hardcore-dj's kwamen belangeloos draaien op de benefiet in Zaandam en de Hemkade stroomde vol met gabbers. Het mocht helaas niet baten. Peter-Paul overleed op 27 augustus 2003. Hij werd slechts 42 jaar en liet een vrouw en twee kinderen achter. Zijn muziek is echter nog altijd volop te beluisteren en via onder meer You Tube zijn talloze beelden te vinden van zijn videoclip en live optredens. 3 Steps Ahead leeft voort in de harten van vele gabbers.

Dyewitness / DJ Misjah

De homestudio van Dyewitness in het jaar 1994 (foto: archief Misjah van der Heiden)

Lange transitie

Misjah van der Heiden (Dyewitness) vertelt: “Ik ben geboren in 1971 en ben opgegroeid met disco en soul. Later kwam daar onder andere hiphop en electro bij. Artiesten die me inspireerden waren bijvoorbeeld Kraftwerk, Afrika Bambaataa, Bobby Orlando. Hun platen waren voor mij de voorlopers van de house en elektronische muziek. Ik ben dus niet door één plaat of band geïnspireerd geweest om me met house bezig te gaan houden. Het was meer een lange transitie richting de house.” Op zijn tiende begon Misjah al met het opnemen van mixen op een bandrecorder. Een aantal jaren later begon hij met het produceren van tracks. “Op mijn tiende begon ik met het opnemen van mixen op een bandrecorder en dan ging ik daarmee lekker knippen en plakken (letterlijk!). Daarmee leerde ik mixen en de basisbeginselen van het produceren. Later toen ik een jaar of vijftien, zestien was, schafte ik een

drumcomputer en een sampler aan. Met die apparatuur maakte ik mijn eerste plaatje.”

Observing the Earth

Die eerste plaat was *Observing the Earth*, uitgebracht onder de artiestennaam Dyewitness. In 1992 kwam Misjah, samen met Piet Bervoets (later bekend van Rank 1), op de proppen met de classic *Observing the Earth*. De track werd uitgebracht op het Rotterdamse platenlabel Mid-Town Records en kenmerkt zich door een stevige, maar toegankelijke muziek en de begin jaren '90 onvermijdelijke 'hoover'. De naam Dyewitness komt rechtstreeks van een zelfverdedigingsspray, die eind jaren '80 te koop was en de aanvaller van een groen kleurtje voorzag. “*Observing the Earth* is gemaakt met een Akai S900, een DX27 en een Roland sequencer met slechts vier sporen. In die tijd sampleden we van alles bij elkaar. Ik weet niet meer precies waar we de hoover vandaan hebben gehaald, maar waarschijnlijk kwam die van Mentasm, een befaamde hoovertrack van Joey Beltram. De stemmen van *Observing the Earth* komen van The Carpenters en van Boney M in *Starship to Venus*. De plaat was gewoon een vrolijke mix van allerlei samples en stijlen. We maakten wat we leuk vonden. Het hoefde ook niet echt bij een stijl te passen. Dat is iets waar ik me altijd aan heb gehouden, ook bij latere releases. Gewoon maken wat je leuk vindt was voor mij het uitgangspunt van mijn producties.” Piet Bervoets ging na *Observing the Earth* richting trance met zijn producties en vierde later nog grote successen met Benno de Goeij onder de naam Rank 1. “Piet Bervoets en ik kwamen uit hetzelfde dorp en we kennen elkaar al sinds halverwege de jaren '80. In ons dorp kende iedereen elkaar, dus het contact tussen ons, beide muzikliefhebbers, was snel gemaakt. We leenden platen en apparatuur aan elkaar, dus het was bijna onvermijdelijk dat we een keer zouden samenwerken. De eerste Dyewitness-plaat was het resultaat van onze samenwerking.”

'Live' in Scotland?

In 1994 kwamen Dyewitness en The Nightraver (Patrick van der Hart) op de proppen met *The Future EP (Live in Scotland)*. Op de vraag of de EP ook echt live in Schotland is opgenomen, antwoordt Misjah lachend. “Haha, nee hoor die EP is gewoon in mijn kleine studiotje opgenomen.

Je kan het eigenlijk niet eens een studio noemen. Het was gewoon een slaapkamer boven een restaurant, waar ik toen woonde. Het gevoel van de plaat was wel representatief voor de feesten die we met Dyewitness deden, maar het opnemen van een track was gewoon een stuk makkelijker in de studio.” De naam van de EP kwam echter niet uit de lucht vallen. De happy hardcore van Dyewitness en vele andere Rotterdamse artiesten was wel degelijk heel populair in Schotland. Hoe verklaart Misjah die populariteit in Schotland? “Ik heb geen idee waarom happy hardcore daar zo populair was en nog steeds is. Het feit dat we op de EP met twee lokale helden uit Schotland samenwerkten (DJ Trevor Reilly en MC Cyclone) hielp natuurlijk wel om daar veel gedraaid te worden. Ik overdrijf zeker niet als ik zeg dat tracks als The Future en Masterplan in Schotland nog steeds elk weekend op de radio voorbij komen.”

Access

Na het album *Battle for Your Mind* (1995) en de EP *Brainstorm* (1996) stopte Misjah met zijn producties onder het alias Dyewitness. Hij richtte het label X-Trax op en kwam daar al snel met de plaat DJ Misjah & DJ Tim – Access. Het was in 1995 pas de tweede release op zijn nieuwe label en het bleek direct een schot in de roos. Misjah beschrijft de ontstaansgeschiedenis van Access. “Rond 1994, 1995 werkte ik samen met Tim Hoogesteger (en trouwens ook met Jeroen Schrijvershof a.k.a. Groovehead) in een commerciële club. We vonden het werk wel leuk, maar de muziek niet. Tim was in die tijd volgens mij nog niet aan het produceren, maar hij had wel veel platen en ideeën. Op een dag hadden we afgesproken om eens samen in de studio te gaan zitten. Access was één van de eerste tracks die we samen deden. Al met al waren we in twee uur klaar met die track.”

“Call me back later...”

Mede door het succes van X-Trax werd Misjah gevraagd om tracks te remixen voor grootheden als Josh Wink, Jam & Spoon en Format One. Aan welke remix heeft hij de beste of leukste herinneringen? “Format One vond ik leuk om te doen, omdat de track *Solid Session* één van mijn favoriete tracks is.” Een grappige anekdote kleeft aan een gesprek met een bekende Engelse zanger. Misjah vertelt: “Op een dag ging de

telefoon. Ik zat net te eten bij mijn ouders, dus ik had weinig zin in een gesprek, maar ik nam toch maar op. De stem aan de andere kant van de lijn zei "Hi. This is George O'Dowd. Could you do a remix for me?" Niet wetende wie die kerel was, zei ik kortaf. "Yeah maybe, but call me back later. I am eating right now." Later kwam ik erachter dat George O'Dowd de echte naam is van popartiest Boy George. Hij was destijds heel beroemd vanwege zijn werk met Culture Club. Dat ik uiteindelijk geen remix voor hem heb gedaan lag aan de releases op zijn label. Ik vond ze niet inspirerend genoeg."

Misjah in zijn studio in het jaar 2016 (foto: archief Misjah van der Heiden)

Leuke dingen doen

Misjah is anno 2017 nog altijd breed actief in de muzikwereld. Zo heeft hij onder meer een eigen bedrijf in mastering. Waar ligt voor hem de uitdaging in de toekomst? "Ik deed (en doe) alleen dingen die ik leuk vind. Jarenlang heb ik tracks geproduceerd en toen ik daar geen zin meer in had, ben ik ook resoluut gestopt. Later ben ik ook gestopt met mijn boekingskantoor en platenlabel. Mijn enige uitdaging is dingen blijven doen, die ik leuk vind. Momenteel is dat mastering, lakkers en vinyl snijden. Dat blijf ik nog wel een tijdje doen. Wat de toekomst verder brengt weet ik nog niet."

Human Resource

In 1991 scoorde Human Resource een gigantische internationale hit met hun debuutsingle Dominator. De plaat reikte in Nederland tot de tiende plek in de Top 40 en bestormde wereldwijd de hitlijsten. Het leverde de groep een sterrenstatus op en optredens in onder meer de Verenigde Staten, Schotland en Ierland. Later dat jaar volgden de single The Joke en het album Dominating the World. Dominator was voor veel destijds jonge houseliefhebbers een inspiratie om ook zelf te gaan produceren. Armin van Buuren was één van hen. Ter ere van het 25-jarig jubileum van Dominator remixte de trancegrootheid de track en bracht deze zo onder de aandacht van een compleet nieuwe housegeneratie. We spraken met Guido Pernet, Human Resource-lid van het eerste uur en nog altijd volop actief met de groep.

Human Resource met v.l.n.r. Robert Mahu, Kirk Patrick, Guido Pernet en Sander Scheurwater

Inspiratiebronnen

"Vroeger was ik een rocker, was ik vooral op zoek naar extreme dingen. Maar wat betreft de eerste house vond ik Pure van GTO helemaal geweldig. Die plaat kwam uit in 1990. Is It a Dream Or Is It Real van Sequential was ook één van de eerste platen die ik kocht. Holy Noise ook, ver voor James Brown is Still Alive brachten zij in 1990 Father Forgive Them uit op Hithouse, het label van Peter Slaghuis. Die platen kocht ik allemaal bij René Bakker van Mid-town Records op de Voorstraat in Dordrecht."

Dominator

"De plaat is gemaakt in Hendrik-Ido-Ambacht. Op een zolderkamertje van drie bij twee meter, met hele basic apparatuur hebben we de track geproduceerd. Het geluid hadden we al, maar het was te hard voor die tijd, dachten wij. We dachten dat kun je niet maken, het is te heftig. Maar toen Joey Beltram met zijn plaat Mentasm kwam dachten we "Oooooo, het kan makkelijk!". De raps van Lorenzo Nash hadden we toen ook al. De puzzelstukjes vielen in elkaar, het klopte. Het maken van de plaat heeft ons maximaal drie uur gekost. De plaat kwam uit ons hart, en dan gaat het vanzelf. We hadden alle goede ingrediënten al, dachten nergens over na en gingen niet te moeilijk doen. Dingen die kort, snel en vanzelf gaan, dat worden vaak de grootste hits. En we hadden natuurlijk gewoon mazzel met het geluid (de hoover-sound) en met die rap, die compleet over the top was." Dominator moest een 'smoelwerk' krijgen en dus besloten de bandleden van Human Resource al snel dat er een rap bij moest. Guido Pernet: "We hadden wat kale plekken in de track, dus er moest absoluut een rap bij. Weet je, volledig instrumentale platen hebben geen smoelwerk, geen gezicht. Als er ook maar één vocaal in zit, dan krijgt een track wel smoelwerk. 'Wanna kiss myself' is trouwens onze rapper Lorenzo Nash, die James Brown nadeed. Lorenzo had de raps op Dominator gedaan en de dag erna ging hij weer terug naar zijn woonplaats Chicago. Maar twee maanden later stond hij ineens weer bij ons op de stoep en was het gelijk paniek, want hij zei: "Yo guys, I heard my voice on the radio, where's my money?" Dat had nog een hele rel kunnen worden, want toen hij de raps deed had hij nog gezegd "You're my buddies, it's okay." Maar goed, die storm in een glas water hebben we snel opgelost, haha."

Amerika en Canada

"In 1992 en 1993 zijn we in Amerika on tour gegaan. We moesten tickets op gaan halen bij ons boekingsbureau in Hilversum en waren te laat voor de vlucht. Een half uur van tevoren moest je ingecheckt zijn en dat haalden we net niet. Op dat moment sta je dus op Schiphol en moesten we meteen nieuwe tickets hebben, dat kostte 11.500 gulden. Kassa! In 1992 stonden we in Toronto (Canada) op een groot festival met onder andere Joey Beltram, 2 Unlimited en Robin S. Maar er stonden ook popbands. Dat was zeker in die tijd heel bijzonder, zo een breed geprogrammeerd festival. We werden ook van het vliegveld gehaald in limousines enzo, het was echt gek."

Guido Pernet in de jaren '90 blij met zijn destijds nieuwe auto

Dolhuisstraat

In de Dolhuisstraat in Dordrecht zit niet alleen een discotheek gevestigd, maar er zijn ook al vele jaren diverse studioruimtes. Human Resource was de eerste muzikale bewonder van het Dolhuis. "Wij hebben in dat pand de studioruimte opgezet. We kwamen eraan dankzij een tip van René van der Weijde (TFX / Atlantic Ocean). Aanvankelijk huurden wij